DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 5. APRIL 1979 [1]

Maximilienne Gilbeau, gift Caro-Fernandez, mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 157/77

Sammendrag

Tjenestemænd — ansættelse — intern udvælgelsesprøve — besættelse af ledig stilling — objektive kriterier — følge — udnævnelse af den ved udvælgelsesprøven som nummer et placerede — fortrinsret — udelukkelse — udnævnelse af en anden tjenestemand ved overflytning — lovlighed

(Tjenestemandsvedtægten, art. 29)

Artikel 29 i tjenestemandsvedtægten fastlægger de nødvendige procedurer til besættelse af ledige stillinger med tjenestemænd, som skal udvælges efter objektive kriterier og udelukkende i tjenestens interesse. Denne bestemmelse kan derfor ikke fortolkes således, at den giver den ansøger, der er udvalgt som nummer et ved en intern udvælgelsesprøve, afholdt med henblik på besættelse af en bestemt stilling, en fortrinsret til at blive udnævnt i denne stilling frem for en anden tjenestemand, som ønsker at blive ansat ved overflytning.

I sag 157/77

FRU MAXIMILIENNE GILBEAU, GIFT CARO-FERNANDEZ, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende Chemin de la Belle Croix 8, Horrues (Province du Hainaut), Belgien, repræsenteret og bistået af advokat Marcel Slusny, Avenue Brugmann 272, 1180 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Jacques Marc, rue Albert 1er 38,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske konsulent, Thomas F. Cusack, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Mario Cervino, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

sagsøgt,

1 — Processprog: Fransk.

hvori der er nedlagt påstand om

— annullation af det stiltiende afslag på sagsøgerindens klage

— annullation af sagsøgtes afslag på at forfremme sagsøgerinden til en stilling som assisterende oversætter (LA 8/LA 7) eller at forlænge gyldighedsperioden for udvælgelsesprøve KOM/LA/11/75

— at sagsøgte idømmes sagsomkostningerne,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Mackenzie Stuart, dommerne M. Sørensen og A. Touffait,

generaladvokat: F. Capotorti
assisterende justitssekretær: J. A. Pompe

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og de af parterne under skriftvekslingen fremsatte anbringender kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

I 1975 udskrev Kommissionen en intern udvælgelsesprøve KOM/LA/11/75 med henblik på oprettelse af en reserve til besættelse af ledige stillinger som assisterende oversættere i stillingsgruppe LA 8/LA 7. Denne udvælgelsesprøve blev afholdt samtidig med den generelle udvælgelsesprøve KOM/LA/138/75. På det tidspunkt var der, ifølge Kommissionen, næsten ingen muligheder for at få ansættelse i den franske oversættelsesafdeling med tjenestested i Bruxelles.

Sagsøgerinden, som er belgisk statsborger og tjenestemand ved Kommissionen i lønklasse B 4, deltog i den

interne udvælgelsesprøve. Ifølge Kommissionen opnåede sagsøgerinden og en vis frk. F det samme antal points. Når sagsøgerinden stod »øverst på listen«, var det fordi udvælgelseskomiteen havde undladt at anføre, at de havde det samme antal points. Det fremgår af udvælgelseskomiteens rapport af 28. november 1975, at de tre, der blev udvalgt blandt de franskprogede ansøgere, opnåede følgende points ved prøverne:

	Obligatoriske prøver	Fakultative prøver	Mundtlige prøver	I alt
Fru Caro-Fernandez	49,5	0,5	11	61
Frk. »F«	44,—	1	16	61
Hr. »L«	50,—	—	9	59

Sagsøgerinden har anført, at hendes og frk. F's samlede antal points ganske vist i første omgang var 61, men at det senere blev besluttet at give sagsøgerinden et ekstra points for den mundtlige prøve »for at understrege hendes overlegenhed i de skriftlige prøver« (replikken s. 2).

Det står imidlertid fast, at sagsøgerinden og frk. F ikke accepterede en udnævnelse med tjenestested i Luxembourg. Sagsøgerinden begrundede dette med, at hun var gift med en håndværker, som havde sin lokale kundekreds i Horrues og omegn, at hendes barn gik i næstsidste klasse i overskolen, og at hendes mor på det tidspunkt var 75 år gammel. Frk. F, som er ugift og fransk statsborger, havde ingen bindinger i Belgien. Hr. L, den tredje udvalgte ansøger (i den franskprogede sektion), accepterede tilbudet om ansættelse i Luxembourg og blev forskriftsmæssigt udnævnt.

Da der blev to stillinger ledige ved den franske oversættelsesafdeling i Bruxelles, anmodede Ciancio, som er direktør for direktoratet »Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«, ved et memorandum af 18. marts 1976, personaledirektøren Baxter om at »annullere den procedure, hvorved fru Caro-Fernandez er blevet ansat i Luxembourg og at tildele hende en stilling i Bruxelles«. Efter at have overvejet Baxter's svar, som også beskæftigede sig med den evt. ansættelse af frk. F, skrev Ciancio i et memorandum til Baxter den 31. marts 1976 bl.a., »at det af hensyn til tjenestens interesse er tilstrækkeligt, om jeg kan regne med én franskproget oversætter, som — bl.a. — behersker italiensk. I denne henseende er de to ansøgere ligestillede. Det eneste, der taler til fordel for fru Caro-Fernandez, er altså hendes familiemæssige forhold«.

Administrationen traf beslutning efter forslag fra Ciancio, men til fordel for frk. F. Ved memorandum af 27. april 1976 til ansættelsesmyndigheden anbefalede generaldirektøren for personale og administration, Baichère, således udnævnelsen af frk. F og henviste til, at denne havde bedre udtalelser end sagsøgerinden, en højere lønklasse (B 2), var ældre og havde større anciennitet.

Dette forslag blev fulgt, og frk. F blev udnævnt, åbenbart i generaldirektorat IX-D.

I begyndelsen af 1977 besluttede administrationen at bringe egnethedslistens gyldighed til ophør den 28. februar 1977 med henblik på at afholde en ny generel udvælgelsesprøve KOM/LA/150/1977, da Kommissionen var blevet bevilget flere oversætterstillinger fra den 1. januar 1977.

Sagsøgerindens situation foranledigede et medlem af udvælgelseskomiteen, fru Stom-Garnier, til at sende Baichère, Ciancio og Alonso (formand for personaleudvalget) samt formanden for komiteen af oversættere et memorandum i november 1976, hvori hun beklagede den behandling, sagsøgerinden (som var placeret som nr. 1) havde fået i forhold til frk. F (som var placeret som nr. 2). Som svar modtog hun et memorandum af 28. marts 1977 fra Hay, kabinetchef hos medlem af Kommissionen, Tugendhat, hvori der taltes om den »objektive prøvelse af forskellige faktoren«, som førte til beslutningen til fordel for frk. F.

I et brev af 21. februar 1977 til Baichère anmodede Alonso om, at sagsøgerinden blev udnævnt eller i hvert fald, at den sidste frist for udvælgelsesprøvens gyldighed blev forlænget ud over den 28. februar 1977. Dette afslog Baichère, åbenbart i marts 1977 (hans skrivelse er ikke dateret), navnlig under henvisning til det betydelige antal franskprogede assisterende oversættere, som søgte om forflyttelse fra Luxembourg til Bruxelles, og som efter vedtægten skulle have absolut prioritet ved besættelsen af enhver ledig stilling.

Ved memorandum af 3. februar 1977 til Pignot (kontorchef i DG IX DA 3) anmodede Chumas, ledende konsulent i gruppen til Forvaltning af Toldunionen (GUD); hvor sagsøgerinden havde arbejdet i 10 år, om at hun blev ansat under denne gruppe, navnlig for at bistå denne ved oversættelsen af visse tolddokumenter til spansk. Da ingen af disse henvendelser gav svar, var sagsøgerinden til sidst den eneste af de ansøgere, som havde bestået den interne udvælgelsesprøve, der ikke var udnævnt i en stilling som assisterende oversætter.

Den 27. maj 1977 indgav sagsøgerinden en klage til ansættelsesmyndigheden i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, som bl.a. indeholdt følgende passage:

»... Den ansøger, som blev placeret som nr. 2 i udvælgelprøven, og som er ugift og uden familiemæssige forpligtelser, er blevet ansat ved den den franske oversættelsesafdeling i Bruxelles. Jeg har forgæves ventet på at blive ansat i en tilsvarende stilling ...

I modsætning til, hvad jeg havde påregnet, har ansættelsesmyndigheden besluttet at lade egnethedslistens gyldighed ophøre den 28. februar 1977 uden at udnævne mig. Medmindre der kan angives objektive grunde hertil, mener jeg at have været udsat for forskelsbehandling, idet beslutningen om ikke at udnævne mig til assisterende oversætter i Bruxelles er en retsakt, som indeholder et klagepunkt mod mig. Jeg anmoder Dem derfor ved nærværende klage om at afhjælpe denne situation og at udnævne mig i en stilling som assisterende oversætter ved Kommissionens oversættelsestjeneste i Bruxelles, ligesom det er tilfældet med den anden af de franskprogede ansøgere, som bestod den interne udvælgelsesprøve KOM/LA/1/75.«

Da denne klage ikke blev besvaret, anlagde sagsøgerinden nærværende sag ved stævning af 22. december 1977, som

blev registreret på Domstolens justitskontor den 23. december 1977.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

Ved kendelse af 3. oktober 1978 har Domstolen (anden afdeling) besluttet af afhøre Ciancio og Baxter om følgende spørgsmål:

»Hvilke stillinger som assisterende oversætter, med et indhold svarende til sagsøgerindens kvalifikationer således som disse er blevet fastslået ved, at denne har bestået den interne udvælgelsesprøve KOM/LA/11/75 med henblik på oprettelse af en reserveliste, blev ledige ved Kommissionens tjeneste i Bruxelles i perioden fra den 7. juli 1975 (den dato, hvor udvælgelsesprøven blev offentliggjort) til den 22. december 1977 (den dato, hvor stævningen blev indgivet)?«

II — Parternes påstande

I stævningen har *sagsøgerinden* nedlagt følgende påstand:

1) Kommissionens stiltiende afslag på sagsøgerindens klage annulleres.

2) Kommissionens afslag på at forfremme sagsøgerinden til en stilling som assisterende oversætter i stillingsgruppe LA 8/LA 7 annulleres, eller gyldighedsperioden for udvælgelsesprøve KOM/LA/11/75 forlænges.

3) Kommissionen idømmes sagsomkostningerne.

I svarskriftet har *Kommissionen* nedlagt følgende påstande:

1) Afvisning.

2) Subsidiært frifindelse.

3) Sagsøgerinden idømmes sagsomkostningerne.

I replikken har sagsøgerinden fastholdt stævningens påstand og endvidere fremsat anmodning om, at der foretages vidneafhøring vedrørende »de omstændigheder, der foranledigede ansættelsesmyndigheden til ikke at udnævne sagsøgerinden« samt, at det pålægges Kommissionen at fremlægge forskellige dokumenter.

I duplikken har *Kommissionen* fastholdt svarskriftets påstande efter at have taget stilling til den af sagsøgerinden i replikken fremsatte anmodning om fremlæggelse af dokumenter og afhøring af vidner.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

Sagsøgerinden har anført, at Kommissionen ikke har besvaret hendes klage af 27. maj 1977.

Kommissionen har ikke engang benyttet sig af den særlige frist i tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 3, 2. led. Alene den omstændighed, at klagen ikke er besvaret, viser, at Kommissionen ikke var i stand til at finde en rimelig begrundelse for sin undladelse af at udnævne sagsøgerinden i en stilling som assisterende oversætter (LA 8/LA 7), efter at den havde foretrukket en af de andre udvalgte ansøgere, som var dårligere placeret ved udvælgelsesprøven frem for hende. Denne undladelse er helt ubegrundet, eftersom der i mellemtiden blev andre stillinger ledige, og stadig er det, da administrationen er i færd med at foreslå besættelse af 6 stillinger i Bruxelles på grundlag af resultaterne fra udvælgelsesprøve KOM/LA/150/77, som blev afholdt, mens egnethedslisten ved udvælgelsesprøve KOM/LA/11/75 stadig var gyldig.

Kommissionen burde enten have udnævnt sagsøgerinden før egnethedslistens gyldighed udløb eller have forlænget fristen herfor med en tilstrækkelig lang periode, sådan som den ofte gør.

Til støtte for påstanden om, at hun er blevet forskelsbehandlet, nævner sagsøgerinden bl.a. forskellige udtalelser om hende, som blev fremsat af visse tjenestemænd ved Kommissionen.

Sagsøgerinden hævder, at hun under disse forhold med føje kan gøre følgende anbringender gældende:

1) Det stiltiende afslag på sagsøgerindens klage er af gode grunde ikke begrundet, og da det indebærer et klagepunkt for sagsøgerinden, er det en nullitet, fordi det er i strid med begrundelsespligten i vedtægtens artikel 25.

2) Kommissionen har overtrådt sin forpligtelse til at sikre sagsøgerinden en normal karriere, når henses til hendes kvalifikationer og resultatet af de prøver, som hun deltog i;

   desuden er den bistandspligt, som vedtægtens artikel 24 er en illustration af, tilsidesat;

3) Kommissionen har overtrådt den forpligtelse, der følger af vedtægtens artikel 24, sidste afsnit;

4) administrationens beslutning om ikke at udnævne sagsøgerinden er behæftet med magtfordrejning, idet den udelukkende skyldes interne stridigheder mellem højtstående tjenestemænd, og/eller visse af disse tjenestemænds modstand mod, at en tjenestemand, ansat i kategori C, får adgang til kategori A, eller mere generelt, at udnævnelserne finder sted på grundlag af interne udvælgelsesprøver, for ikke at nævne den modstand, der sandsynligvis findes hos visse personer, mod at kvinder gør en efter deres smag for brilliant karriere;

   de betragtninger, som ligger til grund for »blokeringen« af sagsøgerindens karriere, er i strid med princippet om, at tjenestemænd skal behandles lige, og i strid med tjenestens interesse.

I svarskriftet har Kommissionen bl.a. bestridt de udtalelser, som sagsøgerinden tilskriver forskellige tjenestemænd ved Kommissionen.

Om sagsøgerindens første anbringende anfører Kommissionen, at eftersom undladelsen af at svare inden for de gældende frister på en klage, der går forud for en retssag, er at betragte som et stiltiende afslag (som i sagens natur ikke er begrundet), kan undladelsen ikke i sig selv give grundlag for en sag ved Domstolen for overtrædelse af forpligtelsen til at begrunde de afgørelser, der indebærer et klagepunkt, jf. vedtægtens artikel 25.

Endvidere anfører Kommissionen, at sagsøgerinden ikke i klagen nærmere har angivet nogen bestemt foranstaltning, der kan karakteriseres som en akt, der indebærer et klagepunkt. Klagen indskrænker sig alene til at kræve den af sagsøgerinden beskrevne situation (der i hendes øjne er uretfærdig) afhjulpet af ansættelsesmyndigheden, og, naturligvis, til at kræve hende udnævnt i en stilling som assisterende oversætter i Bruxelles. Klagen retter sig altså ikke mod nogen retsakt udstedt af institutionen. Tilbage bliver således alene, om der, jf. ordlyden i artikel 90, stk. 2, ikke er truffet »en i vedtægten foreskrevet foranstaltning«, som (og dette er væsentligt med henblik på reglerne om frister for indgivelse af klagen) har været genstand for en forudgående ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, efterfulgt af et afslag på denne ansøgning.

Det er ikke afgørende, om dette afslag er udtrykkeligt eller stiltiende, men om der tidsmæssigt kan fastsættes en dato, fra hvilken fristen for indgivelse af en klage begynder at løbe, jf. artikel 90, stk. 2, 3. led.

Komissionen drager på dette grundlag den konklusion, at nærværende sag må afvises med den begrundelse, at den klage, som gik forud for retssagen, hverken var rettet mod en retsakt, som indebærer et klagepunkt, eller mod en beslutning, hvorved det afslås at træffe en i vedtægten foreskreven foranstaltning til fordel for sagsøgerinden. Sagen er således anlagt for sent.

Ifølge Kommissionen udgør sagsøgerindens andet og tredje anbringende et enkelt anbringende, gående ud på, at vedtægtens artikel 24, sidste afsnit, er overtrådt, i hvilken bestemmelse det hedder, at »der [endvidere] tages også hensyn til denne videreuddannelse, for så vidt angår karriereforløbet«.

Til imødegåelse af dette anbringende er det tilstrækkeligt at fremhæve, at administrationens forpligtelse efter denne bestemmelse ikke under nogen omstændigheder kan gå forud for de bestemmelser i vedtægten, som handler om besættelse af stillinger. Bortset fra sagsøgerindens argument, at hun var den eneste, der var placeret som nummer 1 på den ved udvælgelsesprøven opstillede egnethedsliste, er det på ingen måde påvist, at disse regler skulle være overtrådt. Kommissionen anser sig derfor ikke forpligtet til at besvare dette anbringende yderligere.

Vedrørende anbringendet om magtfordrejning anfører Kommissionen navnlig, at der på ingen måde var »interne stridigheder« mellem højtstående funktionærer. Der var absolut ingen modstand mod, at en tjenestemand i kategori C fik adgang til kategori A (udnævnelsen af frk. F er et bevis herpå), eller at en kvinde gør en mere brilliant eller bedre karriere end gennemsnittet.

Desuden var beslutningen om at give frk. F fortrin ved en stillingsbesættelse i Bruxelles baseret på objektive kriterier i overensstemmelse med tjenestens interesse, således at princippet om ligebehandling af tjenestemændene ikke er blevet tilsidesat i det foreliggende tilfælde.

Sagsøgerinden har i replikken bemærket, at hun kun henviser til den omstændighed (som hun aldrig har anfægtet som sådan), at Kommissionen foretrak frk. F ved den første og eneste stillingsbesættelse i Bruxelles foretaget på grundlag af udvælgelsesprøve KOM/LA/11/75, fordi *denne forfremmelse i sig selv er betegnende.* Den gav nemlig Kommissionen lejlighed til, inden for rammerne af den ordning, den praktiserer, at hævde — med urette — at det ikke længere var muligt at frigøre en stilling til sagsøgerinden i Bruxelles.

Udnævnelsen af sagsøgerinden burde ikke have voldt problemer, eftersom situationen for de tre udvalgte ansøgere var følgende:

— Hr. L fik en stilling i Luxembourg;

— frk. F blev ansat i Bruxelles;

— der havde under alle omstændigheder lige fra begyndelsen været en stilling i Bruxelles, som sagsøgerinden kunne være blevet ansat i.

Desuden var der, netop på det tidspunkt, hvor Kommissionen bragte egnethedslistens gyldighed til ophør uden at træffe effektive foranstaltninger til at forlænge den, i hvert fald en række andre stillinger for fransksprogede oversættere til rådighed, da Kommissionen havde fået

bevilget 40 nye oversætterstillinger (ekskl. de engelske og danske) fra den 1. 1. 1977 og afholdt en generel udvælgelsesprøve KOM/LA/150/1977.

Det fremgår, at de egentlige grunde til ikke at udnævne sagsøgerinden ikke var mangel på stillinger, men de grunde, som sagsøgerinden har nævnt, og som ifølge hende er et udtryk for magtfordrejning.

I relation til sit første anbringende gør sagsøgerinden gældende, at undladelsen af at svare på en administrativ klage, som ikke voldte vanskeligheder, viser, at Kommissionen ikke havde grunde at fremføre. Undladelsen af at svare er i sig selv en overtrædelse af vedtægten og er skadelig for den pågældende tjenestemand. Såfremt tjenestemanden modtager svar inden for de fastsatte frister og dermed har yderligere en periode på 3 måneder til rådighed til eventuelt at anlægge sag ved Domstolen, vil vedkommende kunne rette henvendelse til administrationen, sætte sig i forbindelse med den af Kommissionen udpegede mægler, henvende sig til personaleudvalget, eventuelt rådspørge sin fagforening, rådspørge en eller flere jurister for så til sidst at træffe en velovervejet og besindig beslutning, hvilket der ikke er levnet en tjenestemand mulighed for, som står over for en mur af passivitet og tavshed. Under disse omstændigheder nedlægger sagsøgerinden, for det tilfælde at sagsøgte frifindes, subsidiært påstand om, at Kommissionen i al fald tilpligtes at betale sagsøgerindens omkostninger helt eller delvis.

Hvad angår Kommissionens afvisningspåstand, er sagsøgerinden af den opfattelse, at sondringen mellem en ansøgning og en klage ikke må anvendes for farisæisk. Man må udfinde formålet med den nuværende version af vedtægtens artikel 90. Ved denne bestemmelse er klagen forud for et sagsanlæg blevet gjort obligatorisk, og den er endog i visse tilfælde blevet opdelt i to faser. Formålet hermed har ikke blot været at undgå »vilde« processer, men også at beskytte tjenestemandens interesser ved at give denne mulighed for at fremføre sine anbringender under en administrativ sag, som i visse tilfælde kan strække sig over en længere periode.

En rimelig balance mellem de forskellige interesser på spil kræver i øvrigt, at formålsløse procedurer undgås. Antages det, at sagsøgerindens klage i det foreliggende tilfælde vedrørte afvisningen af at forlænge fristen for udvælgelsesprøvens gyldighed, fandtes der også en anden klage, nemlig den, som Alonso indgav på hendes vegne i sin skrivelse af 21. februar 1977 til Baichère. Det ses derfor ikke, hvad proceduren kunne have vundet ved yderligere en ansøgning, der i øvrigt må anses for at være indeholdt i klagen.

I øvrigt er det ikke rigtigt, at klagen ikke er rettet mod nogen retsakt fra administrationen. Undladelser er også retsakter, og sagsøgerinden har tilstrækkelig klart angivet, at hendes klage rettede sig, dels mod undladelsen af at udnævne hende, hvilket skete under omstændigheder, der indebærer magtfordrejning, dels mod undladelsen af at forlænge fristen for udvælgelsesprøvens gyldighed.

I relation til det 2. og. 3. anbringende gør sagsøgerinden navnlig gældende, at ansættelsesmyndigheden overtræder sin almene bistandspligt og den særlige forpligtelse efter vedtægtens artikel 24, sidste afsnit, såfremt der ikke er tvin-

gende tjenstlige grunde til at undlade at give den tjenestemand, som er egnet dertil, mulighed for at gennemføre sin ret til forfremmelse, enten i medfør af vedtægtens artikel 25 eller på grundlag af en udvælgelsesprøve. Domstolen må herved afgøre, om ansættelsesmyndighedens adfærd er i overensstemmelse med vedtægtens artikel 24.

Vedtægtens artikel 24, sidste afsnit, skal fortolkes således, at når der opstår spørgsmål om forfremmelse (og dette gælder også, med de nødvendige ændringer, hvor forfremmelsen sker på grundlag af en udvælgelsesprøve), skal ansættelsesmyndigheden tage hensyn til tjenestemandens videreuddannelse (i det foreliggende tilfælde supplerende studier på universitetsniveau), medmindre den har tvingende tjenstlige grunde til ikke at gøre det. Der er imidlertid ikke på noget tidspunkt blevet angivet sådanne grunde, bortset fra da frk. F blev foretrukket, men da på en meget lidt overbevisende måde, og ikke senere da der i det mindste blev én stilling ledig, og administrationen ikke besatte den med sagsøgerinden.

Sagsøgerinden gør endvidere gældende, at der er begået magtfordrejning, og henviser til, at afslaget på at udnævne hende, i hvert fald de hindringer, som administrationen af egen drift lagde i vejen ved at forlænge fristen med et tidsrum, der var for kort til, at hun kunne udnævnes, beror på de betragtninger, som er nævnt i stævningen under beskrivelsen af dette anbringende.

Når man gør gældende, at der foreligger magtfordrejning, må man normalt anføre indicier, eller det som angelsakserne kalder »cirumstantial evidence«. Sagsøgerinden mener, at de allerede anførte omstændigheder er tilstrækkeligt bevis, i hvert fald udgør et negativt bevis. Der var nemlig ingen holdbare grunde for at give hende et afslag, eftersom der senere blev i hvert fald én stilling ledig i Bruxelles, og ingen grund til at behandle hende på en måde, som var i strid med Kommissionens faste praksis, ved at bringe en egnethedslistes gyldighed til ophør uden at have forfremmet den tjenestemand, som havde placeret sig som nummer 1 (et ræsonnement, der også har gyldighed, når der er tale om en placering som nr. 1 sammen med en anden). For det tilfælde, at Domstolen måtte være i tvivl, anmoder sagsøgerinden om, at der afhøres en række vidner, som er nævnt i konklusionen til sagsøgerindens skriftlige indlæg.

I duplikken understreger *Kommissionen*, at den ikke hævder, det var *umuligt* at »frigøre en stilling til sagsøgerinden i Bruxelles«. Den henviser til, at der ikke var nogen stilling ledig i Bruxelles på tidspunktet for afholdelsen af de to udvælgelsesprøver (den interne og den generelle) i 1975. I den følgende tid blev der uventet to stillinger ledige.

Stillet over for talrige ansøgninger fra franskprogede oversættere om at blive forflyttet fra Luxembourg til Bruxelles besluttede Kommissionen at besætte disse to stillinger, dels ved at anvende reservelisten fra den interne udvælgelsesprøve, dels ved at imødekomme en af ansøgningerne om forflyttelse fra Luxembourg til Bruxelles.

Blandt de nye stillinger i sprogtjenesten, som budgetmyndigheden bevilgede i 1977, var der et maksimum på mellem 3 og 5 stillinger til den franske sektion, alle

i Luxembourg. Desuden fremgår det af teksten til den generelle udvælgelsesprøve, som blev afholdt i 1977, at det for den franske sektion var en adgangsbetingelse at have et virkeligt godt kendskab til tysk (ved den interne udvælgelsesprøve deltog sagsøgerinden i en fakultativ prøve i oversættelse fra tysk, hvor hun kun fik 4,5 ud af 20 points). Når henses til de behov, der fandtes i 1977, ses det, at sagsøgerinden ikke kunne rejse noget krav på en af de nye stillinger, som budgetmyndigheden bevilgede i regnskabsåret 1977, hvilket fuldt ud begrunder, at reservelisten ved udvælgelsesprøve LA/11/75 ikke blev forlænget ud over februar 1977.

Kommissionen fastholder sin påstand vedrørende spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling.

I relation til sagsøgerindens andet og tredje anbringende indskrænker Kommissionen sig til at henvise til reglen om, at der skal »sikres tjenestemændene en normal karriere«, hvilket kan udledes af vedtægtens artikel 24, sidste afsnit. Kommissionen har fuldt ud opfyldt denne forpligtelse over for sagsøgerinden, uanset hvor langt den måtte række, idet den tilbød hende ansættelse med tjenestested i Luxembourg.

Efter Kommissionens opfattelse er det i øvrigt netop ved at afholde interne udvælgelsesprøver (navnlig de, der giver mulighed for at gå fra én kategori til en anden), at ansættelsesmyndigheden opfylder sin forpligtelse til at tage hensyn til den enkelte ansøgers videreuddannelse:

— dels fordi denne videreuddannelse, f.eks. hvor der er tale om et diplom fra et universitet, i mange tilfælde sikrer vedkommende adgang til prøverne, og

— dels fordi de kundskaber, som vedkommende har erhvervet — når han først har fået adgang til udvælgelsesprøven — ofte vil sætte ham i stand til at bestå prøverne og undertiden opnå en bedre placering på egnethedslisten, hvilket ansættelsesmyndigheden nødvendigvis må tage i betragtning.

Det klassiske anvendelsesområde for princippet i vedtægtens artikel 24, sidste afsnit, er derfor dels forfremmelser inden for en lønklasse, dels forfremmelser fra én stillingsgruppe til en anden.

Sagsøgerindens påstand om, at der er begået magtfordrejning, mangler ethvert grundlag. De to pågældende stillinger blev nemlig besat a) ved ansættelse af en ansøger, som havde samme antal points som sagsøgerinden, b) ved en forflyttelse efter ansøgning. Der var ikke andre muligheder i Bruxelles, og selv om der havde været, havde sagsøgerinden ingen fortrinsret frem for tjenestemænd, der ansøgte om forflyttelse, eftersom hun havde afslået at blive ansat med tjenestested i Luxembourg. Forlængelsen af egnethedslistens gyldighed ud over den 28. februar 1977 havde ingen betydning for sagsøgerindens interesser, når henses til de sprogkombinationer, som der var behov for i 1977, således som det fremgik af meddelelsen om den generelle udvælgelsesprøve for dette år.

IV — Den mundtlige forhandling

I retsmødet den 14. december 1978 er Ciancio og Baxter blevet hørt som vidner.

I samme retsmøde har advokat Marcel Slusny, Bruxelles, og Kommissionen, repræsenteret af sin juridiske konsulent, Thomas F. Cusack, som befuldmægtiget, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. februar 1979.

V — Anmodning indgivet efter afslutning af den mundtlige forhandling

Sagsøgerinden har, ved skrivelse fra sin advokat af 13. marts 1979, nævnt forskellige omstændigheder, som er kommet til hendes kundskab efter retsmødet den 14. december 1978.

I denne skrivelse har sagsøgerinden fastslået identiteten af den tjenestemand, som under gyldighedsperioden for den ved udvælgelsesprøve KOM/LA/11/75 oprettede egnethedsliste blev forflyttet fra Kommissionens tjeneste i Luxembourg til dens tjeneste i Bruxelles med henblik på at besætte en stilling som assisterende oversætter.

Forflyttelsen skete på trods af, at der var mere tvingende sociale grunde til at forfremme sagsøgerinden i denne stilling.

Desuden blev ifølge samme skrivelse seks oversætterstillinger (hvoraf tre som assisterende oversættere) ved Kommissionens tjeneste i Bruxelles, besat ved forflyttelse eller overflytning, efter at egnethedslistens gyldighed var udløbet.

Sagsøgerinden gør gældende, at hun ikke var i stand til at give disse oplysninger under retsmødet, og anmoder derfor Domstolen om at indlede den procedure, som er fastsat i procesreglementets artikel 60 og 61.

Af de i præmisserne til nærværende dom angivne grunde har Domstolen ikke anset det for nødvendigt at imødekomme den nævnte anmodning.

Præmisser

1 Sagsøgerinden, som er tjenestemand ved Kommissionen i kategori B, deltog i 1975 i en intern udvælgelsesprøve KOM/LA/11/75, som blev afholdt med henblik på oprettelse af en reserve til besættelse af ledige stillinger i stillingsgruppe LA 8/LA 7 (assisterende oversætter);

2 det fremgår af sagsakterne, at sagsøgerinden blev placeret som nummer et blandt de fransksprogede ansøgere, der blev udvalgt ved prøven, eller i hvert fald som nummer et sammen med en anden ansøger, frk. F.;

3 blandt de udvalgte (i den fransksprogede sektion) var der også en tredje ansøger, hr. L., som var placeret efter sagsøgerinden og frk. F.;

4 mens både sagsøgerinden og frk. F. afslog tilbudet om ansættelse ved Kommissionen med tjenestested i Luxembourg, blev tilbudet accepteret af den tredje udvalgte ansøger, som blev forskriftsmæssigt udnævnt;

5 i løbet af 1976 blev to stillinger som franskprogede oversættere ledige ved Kommissionens tjeneste i Bruxelles, hvoraf frk. F. blev udnævnt i den ene og den anden besat ved at overflytte en tjenestemand fra Luxembourg til Bruxelles;

6 selv om fristen for gyldigheden af listen over egnede ansøgere, som var opstillet ved ovennævnte interne udvælgelsesprøve, blev forlænget fra den 31. december 1976 til den 28. februar 1977, var sagsøgerinden efter fristens udløb den eneste af de ved prøven udvalgte ansøgere, som ikke var blevet udnævnt i en stiling som assisterende oversætter.

7 Den 27. maj 1977 indgav sagsøgerinden en klage til ansættelsesmyndigheden i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, hvorved sagsøgerinden gjorde gældende, at beslutningen om ikke at udnævne hende som assisterende oversætter i Bruxelles indebar forskelsbehandling af hende og dermed var en akt, som indeholdt et klagepunkt mod hende;

8 sagsøgerinden har krævet denne situation afhjulpet og rejst krav om ansættelse »i en stilling som assisterende oversætter ved oversættelsestjenesten i Bruxelles ligesom den anden franskprogede ansøger, der blev udvalgt ved den interne udvælgelsesprøve KOM/LA/11/75«;

9 da denne klage forblev ubesvaret, anlagde sagsøgerinden ved stævning af 22. december 1977 nærværende sag, registreret på Domstolens justitskontor den 23. december s.å., med påstand om annullation af Kommissionens stiltiende afvisning af klagen og dens afslag på at forfremme hende til en stilling som assisterende oversætter i stillingsgruppe LA 8/LA 7 eller at forlænge udvælgelsesprøvens gyldighedsperiode yderligere.

10 Til støtte for sin påstand har sagsøgerinden bl.a. gjort gældende, at Kommissionen har krænket sin forpligtelse til at sikre hende en normal karriere og mere generelt krænket sine forpligtelser efter vedtægtens artikel 24;

11 i særdeleshed beklager sagsøgerinden sig over, at Kommissionen ikke, ved besættelsen af de to ledige stillinger i 1976 har taget hensyn til hendes faglige videreuddannelse (i det foreliggende tilfælde supplerende studier på universitetsniveau, afsluttet med et diplom).

12 Det fremgår af sidste afsnit i vedtægtens artikel 24, at der også ved karriereforløbet skal tages hensyn til tjenestemandens videreuddannelse;

13 det står fast, at ansættelsesmyndigheden afholdt en intern udvælgelsesprøve med henblik på oprettelse af en reserve til besættelse af ledige stillinger i stillingsgruppe LA 8/LA 7, og at sagsøgerinden, som er tjenestemand i kategori B, deltog i prøverne herved og blev udvalgt;

14 efter denne udvælgelsesprøve blev sagsøgerinden tilbudt en stilling i denne lønklasse med tjenestested i Luxembourg, hvilket ville have medført, at hun var blevet forfremmet fra sin nuværende til en højere kategori, men hun afslog tilbudet;

15 indtil sagsøgerinden afslog nævnte ansættelsestilbud, har Kommissionen således på ingen måde krænket de forpligtelser over for hende, der påhvilede den som følge af bestemmelserne i vedtægtens artikel 24 som helhed.

16 Sagsøgerinden har ikke anfægtet udnævnelsen og ansættelsen af frk. F. ved Kommissionen i Bruxelles, men bebrejder ansættelsesmyndigheden, at den ikke også har udnævnt hende i en anden stilling som assisterende oversætter, der blev ledig i Bruxelles, mens listen over egnede ansøgere endnu var gyldig, og som blev besat ved at overflytte en anden tjenestemand fra Kommissionen i Luxembourg;

17 hun har i så henseende henvist til bestemmelserne i vedtægtens artikel 29 som grundlag for et krav om en slags fortrinsret til denne stilling — i kraft af at hun blev udvalgt ved en intern udvælgelsesprøve — frem for en tjenestemand, som ønskede at blive ansat ved overflytning;

18 der findes imidlertid ingen støtte for denne opfattelse i ordlyden af artikel 29, som fastlægger de nødvendige procedurer til besættelse af ledige stillinger med tjenestemænd, som skal udvælges efter objektive kriterier og udelukkende i tjenestens interesse;

19 ud fra disse betragtninger er der ikke objektivt grundlag for at kritisere Kommissionen for, at den ikke valgte sagsøgerinden men en tjenestemand, som i forvejen var ansat i LA-kategorien;

20 sagsøgerinden har heller ikke kunnet anføre nogen omstændighed som bevis for, at besættelsen af den nævnte stilling ved overflyttelse beroede på tjenesten uvedkommende hensyn;

21 det fremgår af det anførte, at den omstændighed, at administrationen ikke udnævnte sagsøgerinden i en stilling som assisterende oversætter, så længe listen over egnede ansøgere var gyldig, hverken er i strid med vedtægtens artikel 24 eller med artikel 29.

22 Hvad angår undladelsen af at forlænge gyldighedsperioden for reservelisten ud over den 28. februar 1977 har Kommissionen forklaret, at den på dette tidspunkt havde til hensigt at afholde en generel udvælgelsesprøve til besættelse af de nye stillinger, som budgetmyndigheden havde bevilget for finansåret 1977, og for hvilke tjenestestedet, for så vidt angår den franske sektion, var fastsat til Luxembourg;

23 Kommissionens adfærd på dette punkt, som i øvrigt er begrundet i princippet om god forvaltning, kan ikke anses for at være i strid med dennes bistandsforpligtelse over for sagsøgerinden i medfør af vedtægtens artikel 24;

24 der er derfor ingen grund til at undersøge, hvorledes to stillinger for franskprogede oversættere i Bruxelles blev besat, hvilke stillinger ifølge forklaringer fra to tjenestemænd ved Kommissionen under afhøringen ved Domstolen blev ledige i anden halvdel af 1977.

25 Endelig har sagsøgerinden gjort gældende, at Kommissionens afslag på at udnævne hende i en stilling som assisterende oversætter i Bruxelles og at forlænge gyldighedsperioden for listen over egnede ansøgere, indebærer magtfordrejning, idet det beror på betragtninger, som er i strid med tjenestens interesse, og som navnlig skyldes visse tjenestemænds modstand mod, at sagsøgerinden, som oprindeligt blev ansat i kategori C, skulle overgå til kategori LA;

26 til støtte for dette anbringende har sagsøgerinden henvist til forskellige klager, som er indgivet af visse tjenestemænd ved Kommissionen;

27 det drejer sig imidlertid her om faktorer, som ikke kan underbygge anbringendet om, at Kommissionen har begået magtfordrejning;

28 under hensyn til det anførte under ét må sagsøgte frifindes, hvorfor det er unødvendigt at tage stilling til Kommissionens afvisningspåstand.

Vedrørende sagsomkostningerne

29 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, skal den part, der ikke får medhold, afholde sagsomkostningerne;

30 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Mackenzie Stuart Sørensen Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. april 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Formand for anden afdeling